

menblanding er ophav til den fanatiske og religiøst drevne terrorisme.

Af ovennævnte grunde tillod jeg mig under afslutningsdebatten i juni at kritisere regeringens udenrigspolitik, der ensidigt angreb Israel, fordi de nu har en Likud-regering ledet af Ariel Sharon.

Angrebet på World Trade Center forrykkede nok den danske opfattelse af, hvem der er skurk, og hvem der er helt i Midtøsten.

Til forskel fra Europas socialistiske regeringer behøver den konservative Sharon og den republikanske George W. Bush ikke ændre deres politiske grundsyn på international terror. Deres indsigt i terrorismens væsen har endnu en gang retfærdiggjort deres valg af politisk ståsted i for tiden og nu.

Statsministerens tale var lidt af et kulturchok. Der lød andre toner end dem, vi har været vant til fra Danmarks version af Vestens humanisme. Vi plejer at høre de venstreorienterede lovprise det multietniske samfund. Men nu har statsministeren drejet og taler for at forsvare danske livs- og samfundsværdier. Det var godt.

Vi er vant til, at den kulturradikale elite kalder det for højreekstremisme, når borgerlige politikere advarer imod åbne danske grænser for masseindvandring af bl.a. demokratiets og kristendommens fjender. Men nu taler statsministeren om at skærpe betingelserne for tilflytning, og det byder vi velkomment.

Socialismens stridsmænd har mistænkeliggjort politiets og forsvarrets efterretningstjenester som udtryk for højreorienterede tilløb til en politistat. Men nu bebuder statsministeren, at både PET og FE skal have yderligere beføjelser og magt. Det glæder vi os over.

Reglen har i 10 år været nedskæring af militære bevillinger, fordi konservativ krigslyst er blevet unødvendig i globalismens oplysnings-tid. Men nu finder statsministeren det opportunt at tale om mere »militært isenkram«, og det kan godt være, at der trænges til det.

Det har været sædvane at kritisere halvdiiktaturer som Argentina og Paraguay for at have givet krigsforbrydere af den gamle version husly. Nu viser det sig, at den danske retsstat har været så tolerant, at den har givet topterrorister ly i årevis. Disse forbrydere imod menneskeheden har kunnet skjule sig i multikulturalismens indvandrerflom.

De borgerlige krav om opstramning af retspolitikken er blevet latterliggjort af venstreorienteret bedreviden, men nu har humanismens for-

kæmpere vendt kåben og vil retsforfølge og udvise særlig uønskede nydanskere.

Der stod forleden, at et regeringsbærende parti er ved at blive undermineret indefra af proselytter fra det fundamentalistiske Minhajul-Quran. Det er en hurtig genvej til magt, eftersom der vel er flere i Danmark end danske vælgere i Det Radikale Venstre.

Den socialdemokratiske regering har nu på grund af ydre omstændigheder ændret stil og rolle, er trådt ud af karakter. G.K. Chesterton sagde, at når man ikke længere tror på Gud, tror man ikke på ingenting, men man tror på hvad som helst.

Regeringens støttepartier har i humanismens, multikulturalismens og antinationalismens navn set igennem fingre med, at Danmark bliver befolket af en ustandselig flodbølge af nydanskere.

Man græmmes over, at terrorangrebet og 5.000 dræbte i World Trade Center fejres med dans og vajende PLO-flag i Københavns gader.

Vi husker kommunismens socialistiske medløbere her i Vesten undskyldte Sovjet ved enhver lejlighed, og vi ser parallellen i de kulturradikale humanister, som undskylder islamistisk vold med, at Israel og USA er en torn i øjet på den muhamedanske verdensdels fattigdom.

Man må dog gøre sig klart, at både kommunismen, nazismen og islamismen bunder i den medfødte menneskelige svaghed, som fanatisk og religiøst dyrker den åndelige og overordnede statsmagt, mens de misunder og foragter velfærd og social tryghed, politisk frihed og menneskeliv som udtryk for dekadent vestlig materialisme.

Verdens superpower i sin tid, Romeriget, blev også en multietnisk stat, der modstod utallige angreb udefra, som havde til formål at ødelægge denne verdenscivilisation, indtil det til slut lykkedes dem på grund af indre forfald og ydre svaghed.

Nationalsocialisterne og kommunisterne havde også til formål at ødelægge og bemægtige sig de rigdomme, de så at Vestens demokratier havde udviklet og besad. Den totalitære destruktionslyst behøver ingen undskyldning som f.eks. sin egen fattigdom eller Vestens manglende forståelse, selvopofrelse og gavmildhed for at ønske og for at medvirke til vores fald og ødelæggelse.

Vestens demokratier klarede at nedkæmpe nationalsocialismens krigsmaskine. Amerikas og Vesteuropas liberale demokratier klarede